

Aczél Géza

(SZINO)LÍRA

torzósztár

alaptalan

ez az eső most nem olyan mint az a másik amely hetekig ólmosan permetez az ember bőre alá s jellemedben is megaláz akár egy kifárasztott rabot mivel mozgásodban teret veszítesz nehéz lépteid kifulladás csúszkálnak az átvizeződött aszfaltokon görnyedten homályos lámpák alatt ihletettségedben hamarosan egy fojtogatott dosztojevszkij vagy aki riadt kényszerképzetekkel szálkás gerendákra szinte naponta akasztja fel magát s bozontos tekintete alól egyre szebbnek tűnik elő a pislá fényekbe mártott másvilág ahol a természet zöld zenekarában lassan porladni kezdenek a betonná dermedt kényszerképzetek s a lepusztult sarkok kampós magánya sem üli meg mázsás teherként az alig pulzáló melleket nem ez most egy másik eső a bólogató lombot szolidan paskolva fénye van a depressziós zezugokat öblögetve csobogásba tódul a kert alatt s vidám teknőző visongatásokat megidéz ahol óriás fakanállal küszködött a gyermek nem várt mosolygós habokért és el-elakadva is előntötte maszatos képét az öröm melyből a tájnak örök varázsa visszaköszön az alaptalan egyre gyúrt fogalomra mely városok foglya feledve eredetét

alaptermészet

nyúlok az irányítóért mivel úgy érzem páratlan számon van a hangerő a mozdulatnak tévéhez tartó racionális háttere a hétköznapokban nincsen legfeljebb valamely freudi pszichés változat lehet mely a szituáció mögül messze nő s az még csak nem is sejthető a másik felől várható-e némi fordulat hiszen nála a páros dolgoknak csekély az esélye noha az illető már rég az ember felesége kivel a mosogatóban sem vigyázunk együtt a hierarchiára amikor logikus lenne hogy alul ázzon szennyesek réme a legzsírosabb fazék ha az áldozat várható feladatára oldalról bele néz mert a másik túl sok oldatot használ ezért az ürge magához igazítja az akció kétes hasznát és a tág résekre hagyott ajtókról még nem is beszélünk melyeken a kispolgári reflexek szerint bármikor kisurranhat létünk hisz a nyílászáró zárva jó más szavakkal így kommentálhatta ezt nagyanyó és szüleim motiválatlan rettegése ha igazán be akart köszönni az esti béke s nem híg közönybe mártva duzzadhatott a kibeszélések nélküli csöndnek kétes magánya vastagra húzva alaptermészetünk sokféle kontúrjait e talányok mentén viszont illik mindig jól lehúzni a budít